

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Paška a soudců Mgr. Kateřiny Brodské a Mgr. Jana Pekače ve věci

žalobce **D. K.**, narozeného „X“,
bytem v „X“,
zastoupeného **JUDr. Jaroslavem Brožem MJur**,
advokátem se sídlem v Brně, Marie Steyskalové 767/62,

proti
žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. září 2022, č. j. MV-151254-4/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytového správního řízení Ústecký kraj ze dne 27. července 2022, č. j. OAM-1769-7/ZR-2022, a rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. září 2022, č. j. MV-151254-4/SO-2022, se **zrušují** a věc se **vrací** Ministerstvu vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytového správního řízení Ústecký kraj, k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení 23 734,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal zrušení ve výroku tohoto rozsudku označených správních rozhodnutí.
2. Rozhodnutím žalované ze dne 27. 9. 2022, č. j. MV-151254-4/SO-2022, (dále jen „rozhodnutí žalované“) bylo podle § 90 odst. 5 s. ř. s. zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytového správního řízení Ústecký kraj, ze dne 27. 7. 2022, č. j. OAM-1769-7/ZR-2022 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým bylo žalobci podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území ČR počítaná od právní moci rozhodnutí, s tím, že žalobce je povinen ve stanovené lhůtě z území ČR vycestovat, neboť správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že žalobce pobýval mimo území států Evropské unie (dále jen „EU“) nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, aniž to bylo odůvodněno závažnými důvody.
3. Správní orgány obou stupňů při svém rozhodnutí vycházely ze zjištění, že žalobci, který je státním občanem Ruské federace (dále jen „RF“), bylo dne 21. 1. 2016 uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR. Žalobce přitom pobýval od 23. 12. 2019 do léta 2022 mimo území států EU. Při určení této doby pobytu žalobce mimo území států EU vycházely správní orgány obou stupňů ze záznamů v systému „NS-VIS“ a „CIS“ z výsledku žalobcovy matky ve věci její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR ze dne 7. 3. 2022 a z toho, že žalobci bylo v řízení před správním orgánem prvního stupně doručováno na území ČR fikcí, přičemž si uložené zásilky nevyzvedl.
4. Při právním posouzení takto zjištěného skutkového stavu dospěla žalovaná ve shodě se správním orgánem prvního stupně k závěru, že jsou splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území ČR, neboť žalobce pobýval mimo území států EU po dobu delší než 12 měsíců. Důvody, kterými žalobce odůvodňoval svůj pobyt mimo území EU přitom žalovaná nepovažuje za závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Akceptovala sice, že takovýmto důvodem bylo onemocnění žalobce v období od 30. 1. 2021 do 1. 3. 2021, pro nepřítomnost žalobce v trvání přibližně dva a půl roku, však toto období zhruba jednoho měsíce není rozhodné. Za takový závažný důvod dle názoru žalované nelze považovat pandemii COVID-19, neboť minimálně do 12. 3. 2020, kdy byl usnesením vlády ČR vyhlášen první nouzový stav, měl žalobce možnost se vrátit. Tento nouzový stav byl ukončen dne 17. 5. 2020 a druhý nouzový stav byl vyhlášen usnesením vlády dne 5. 10. 2020. Od 18. 5. 2020 do 4. 10. 2020 na území ČR nouzový stav vyhlášen nebyl a žalobce se i v tomto období opět mohl na území ČR vrátit. Pokud jde o situaci způsobenou ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk RF, pak tento ozbrojený konflikt započal 24. 2. 2022 a minimálně do té doby se žalobce mohl vrátit bez problémů. I v období od 27. 2. 2022,

kdy byla pozastavena letecká doprava mezi RF a EU, se žalobce mohl vrátit, i když cesta byla komplikovaná, nicméně i do data 24. 2. 2022 byl žalobce mimo území EU již 26 měsíců, což je déle, než toleruje zákon.

5. K námitce nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, kterou žalobce vznesl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaná uvedla, že dle dostupných informací je žalobce svobodný, bezdětný a na území ČR žije společně s matkou a babičkou. Zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) neukládá správnímu orgánu hodnotit přiměřenost zásahu „zamítavého“ rozhodnutí do soukromého a rodinného života, nicméně správní orgán prvního stupně toto vyhodnocení provedl, a to s ohledem

na judikaturu správních soudů reprezentovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. Azs 288/2016-30 (dostupném, stejně jako další níže citovaná rozhodnutí téhož soudu prostřednictvím internetu na stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz), přičemž žalobce se v tomto směru ochrany svých práv v řízení před správním orgánem

prvního stupně aktivně nedomáhal a, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 AS 142/2012-21, po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které mohly svědčit ve prospěch žalobce.

6. Žalobce namítal, že žalovaná ani správní orgán prvního stupně nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédly *ex officio* ke všem specifickým okolnostem daného případu a učinily závěry, které nemají oporu v provedeném dokazování. Jejich selhání spatřuje zejména v tom, že se v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod (jejíž český překlad byl uveřejněn pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) a se závěry vyjádřenými v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-16, a ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, fakticky zcela odmítly zabývat dopadem svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a zcela odhlédly od specifických okolností daného případu. Poukázal na bezprecedentní situaci, kdy zrušení povolení k trvalému pobytu pro žalobce znamená faktickou nemožnost získat jakékoli oprávnění k pobytu na území ČR, neboť jakožto občan RF není ve smyslu nař. vl. č. 200/2022 Sb. oprávněn bez dalšího podat žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to za situace, kdy na území ČR žije se svou matkou a babičkou, jejichž je jediným živitelem, přičemž zdravotní stav babičky neumožňuje vycestování z ČR. V ČR žije od roku 1995 tedy po dobu 25 let, což je většina jeho života, a již jen proto lze učinit závěr o tom, že jeho vazby k ČR jsou podstatně silnější než k domovské zemi. Návrat do země jeho původu přitom pro žalobce představuje skutečné nebezpečí v podobě nuceného odvodu na bojiště v rámci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Žalobce sice zásah do soukromého a rodinného života namítal až v odvolacím řízení, žalovaná se však těmito námitkami měla zabývat, neboť omezení přípustnosti novot v odvolacím řízení vyplývající z § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) v daném případě nelze uplatnit. S odkazem na výklad pojmu „soukromý život“ v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009-132, poukázal i na to, že se do ČR vrátil i za ztížených podmínek, kdy fakticky neexistuje letecké spojení s RF, zdržuje se zde a plánuje zde další podnikatelskou činnost – produkci kulturních představení. Žalobce je v ČR členem stavebního bytového družstva

a nájemcem družstevního bytu, v němž bydlí s matkou a babičkou, přičemž stanovy družstva stanoví, že členem družstva může být pouze fyzická osoba, která má na území ČR povolen trvalý pobyt a zrušením trvalého pobytu žalobce by tak zaniklo i členství v družstvu a právo nájmu k družstevnímu bytu, což by znamenalo nepřiměřený zásah do práva bydlení nejen žalobce, ale také jeho matky a babičky.

7. Vedle toho žalobce namítal, že žalovaná i správní orgán prvního stupně učinily nesprávný závěr o délce jeho pobytu mimo území EU. Poukázal na výpověď své matky, na niž napadené rozhodnutí odkazuje, podle něhož území ČR opustil na počátku roku 2020, přičemž ještě 7. 2. 2020 na území ČR v rámci svého podnikání pořádal divadelní představení. Pokud jde o návrat do ČR, pak skutečnost, že si v řízení nepřevzal písemnosti zasílané mu správní orgánem, není možné považovat za důkaz, že se na území ČR nenacházel. Na území EU se nachází od září 2021 o čemž svědčí celní prohlášení vyhotovené běloruskými celníky dne 1. 10. 2021, i v pase žalobce se nacházejí mnohá razítka běloruských úřadů při vstupu i opuštění Běloruska na polských hranicích. Nadto zde existovaly objektivní skutečnosti, které žalobci v mezidobí bránily přicestovat, a to pandemie covid-19, při níž bylo nejméně do poloviny roku 2021 doporučováno omezení cestování, vyhlášený nouzový stav na území ČR a zrušení mezinárodních letů s RF. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích (ze dne 19. 8. 2015, č. j. 10 A 31/2015-38, uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3299/2016), podle něhož je třeba tolerovanou dobu pobytu mimo území ČR prodloužit o dobu, kdy trval závažný důvod takového pobytu) s tím, že z tohoto pohledu trvala „neodůvodněná“ nepřítomnost žalobce pouze od února 2020 do 16. 3. 2020 a poté nejdéle od 15. 2. 2021 do září 2021, a tedy po dobu kratší než 12 měsíců.
8. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž s odkazem na spisový materiál a na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že trvá na jeho zákonnosti a správnosti a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné, a navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost.
9. K projednání věci nařídil soud jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s.), k němuž se řádně předvolaná žalovaná omluvila a souhlasil s tím, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce setrval na svých stanoviscích uvedených v žalobě a doplnil, že s ohledem na sankce proto RF nyní není schopen převádět finanční prostředky z ruských účtů na české účty, takže i z tohoto hlediska by pro něho nucené vycestování do RF představovalo zásah do soukromého a rodinného života, neboť by nebyl schopen zajistit matce a babičce výživu, kterou jim poskytuje.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., z níž vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce proto je tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které

vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Naposledy uvedené nedostatky v projednáváné věci ovšem zjištěny nebyly.

11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

12. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že 25. 4. 2022 bylo zahájeno správní řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, a to podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Oznámení o zahájení tohoto správního řízení bylo žalobci doručováno na adresu uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku do jeho vlastních rukou, žalobce nebyl zastižěn a zásilka byla uložena na poště a připravena k vyzvednutí 28. 4. 2022. Žalobce si ji v úložní době nevyzvedl, a zásilka byla vrácena správnímu orgánu. Správní orgán prvního stupně si opatřil: (1.) záznamy z Cizineckého informačního systému (dále jen „CIS“), podle nichž má žalobce od 21. 1. 2016 povolen trvalý pobyt na území ČR, a to na základě povolení po 5 letech nepřetržitého pobytu. Pobyt má hlášen na adrese uvedené v záhlaví tohoto rozsudku. (2.) záznamy z Národní části Vízového informačního systému (NS – VIS), podle nichž žalobce odletěl z letiště (Praha) Ruzyně dne 23. 12. 2019. (3.) protokol o výsledku matky žalobce O. K. ze dne 7. 3. 2022 před Ministerstvem vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Ústecký kraj, jako účastnice řízení ve věci její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR, v němž uvedla, že pobývá na území ČR od roku 1995, bydlí se svou matkou v družstevním bytě, který vlastní jako člen družstva její syn – žalobce. Matka (tj. žalobcova babička) trpí Alzheimerovou nemocí a je z tohoto důvodu omezena ve svéprávnosti. Žalobce jí posílá peníze na úhrady za byt. Žalobce odjel kvůli pandemii, dělal divadelní představení a jezdil stále tam a zpět. Odjel do Ruska začátkem roku 2020, a jak začala ta pandemie, přerušili letecké spojení a nebyla žádná povolená divadelní představení a žádná cizí divadla, tak tam kvůli té pandemii pořád zůstával. Je producent, pracoval jako zaměstnanec divadla, které se jmenovalo divadlo Džigarchanjana, také v divadle jako osvětlovač, snaží se dělat producenta, ale jen v Rusku. Posílá peníze na nájem bytu. Dne 13. 5. 2022 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k odůvodnění pobytu mimo území států EU od začátku roku 2020 do března 2022 a poskytl mu k tomu lhůtu 10 dnů od doručení výzvy. Výzva byla žalobci doručována na tutéž adresu, a poněvadž nebyl zastižěn, byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí dne 18. 5. 2022. Jelikož si žalobce zásilku na poště nevyzvedl byla dne 31. 5. 2022 vrácena zpět správnímu orgánu. Dne 6. 6. 2022 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Výzva mu byla doručována na tutéž adresu, a poněvadž nebyl zastižěn, byla zásilka uložena na poště a připravena k vyzvednutí 9. 6. 2022. Žalobce si zásilku v úložní době nevyzvedl a ta byla 21. 6. 2022 vrácena zpět správnímu orgánu.

13. Dne 27. 7. 2022 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ve včas podaném odvolání proti němu, jímž se domáhal jeho zrušení a zastavení řízení o zrušení povolení

k trvalému pobytu, žalobce namítal, že existují důvodné pochybnosti o stavu věci, které činí předmětné rozhodnutí nepřezkoumatelným. Existují důvodné pochybnosti o době, po kterou byl mimo území států EU, a to pokud jde o počátek i konec jeho nepřítomnosti, stejně tak důvodné pochybnosti o závažnosti důvodů, pro které mimo území pobýval. Informační systém NS - VIS zaznamenává pouze překročení hranic leteckou dopravou. Správní orgán se nevypořádal

s odlišným sdělením matky, podle níž žalobce opustil území republiky počátkem roku 2020, nikoli v prosinci 2019. Závěr o tom, že se žalobce dosud nevrátil, učinil správní orgán pouze na základě skutečnosti, že nepřevzal oznámení o zahájení řízení, aniž by zkoumal, zda se již na území nachází v době rozhodování správního orgánu. Nepřítomnost žalobce na území ČR byla způsobena objektivními faktory, které je třeba hodnotit jako závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a jimiž jsou omezení cestování ode dne 16. 3. 2020, tedy asi měsíc po odjezdu žalobce z ČR, z důvodu šíření onemocnění covid-19, a to jednak v právní rovině a jednak fakticky – omezením hromadné dopravy mezi ČR a RF. 24. 2. 2022 byl zahájen ozbrojený konflikt na území Ukrajiny, v jehož důsledku došlo ke zrušení přímého leteckého spojení mezi ČR a RF, což je veřejně známá skutečnost (§ 55 odst. 3. s. ř.). Od 29. 1. 2021 do 1. 3. 2021 existoval důležitý subjektivní důvod nepřítomnosti žalobce v ČR, neboť v této době byl hospitalizován. Neodůvodněná doba nepřítomnosti žalobce tak trvala pouze od února 2020 do 11. 3. 2020. V ČR vykovává žalobce svou činnost jako jednatel s.r.o., jejímž předmětem činnosti je mj. provozování kulturních, kulturně-vzdělávacích a zábavních zařízení, pořádání kulturních produkcí, zábav, výstav, veletrhů, přehlídek, prodejních a obdobných akcí, tedy fakticky činnost producenta, přitom s ohledem na trvalý pobyt žalobce v ČR je možno mít za to, že taková činnost mimo území ČR je v každém případě činností v rámci pracovního vyslání do zahraničí, a to i v případě, že takové vyslání trvá po dobu přesahující 12 měsíců. Namítal nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života s tím, že na území ČR pobývá se svou matkou a babičkou již od roku 1995, tj. do svého odjezdu v roce 2020 po dobu 25 let, což je většina jeho života. Jeho vazby v ČR jsou proto podstatně silnější než vazby k jeho domovské zemi. Přestože omezení leteckého spojení s ruskou federací nadále trvá, za ztížených podmínek do ČR přicestoval, zdržuje se zde a plánuje zde další podnikatelskou činnost spočívající v produkci kulturních představení v součinnosti s českými kulturními zařízeními. Možnost získat nové bytové oprávnění mu bude podstatně ztížena v důsledku vydání nařízení vlády č. 200/2022 Sb. To by pro žalobce znamenalo faktickou nemožnost stýkat se s matkou a babičkou, kdy zdravotní stav babičky, o níž se matka stará, jim neumožňuje vycestovat z ČR. Takovýto zásah do rodinného života je v poměru k zájmu státu na zrušení povolení k pobytu v důsledku dlouhodobé nepřítomnosti nepochybně nepřiměřený. Označil důkazy svým výsledkem, výsledkem své matky, propouštěcí zprávou z nemocnice v RF, výpisem z obchodního rejstříku a živnostenského rejstříku, výsledkem zástupce společnosti Multifunkční centrum Dlabačov, s.r.o., a protokolem o výsledku matky žalobce, z něhož vycházel již správní orgán prvního stupně, jakož i žalovaná.

14. Soud se zabýval žalobními námitkami a shledal je důvodnými.

15. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*

16. Podle § 82 odst. 4 věty první s. ř. *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*

17. Podle § 50 odst. 3 věty druhé s. ř. *v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*
18. Podle § 68 odst. 3 věty první s. ř. *se v odůvodnění (rozhodnutí správního orgánu) uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
19. Podle čl. 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“) *vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.*
20. Podle čl. 2 odst. 1 Úmluvy *právo každého na život je chráněn zákonem. Nikdo nesmí být úmyslně zbaven života kromě výkonu soudem uloženého trestu následujícího po uznání viny za spáchání trestného činu, pro který zákon ukládá tento trest.*
21. Podle čl. 3 Úmluvy *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
22. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 téhož článku státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
23. V posuzovaném správním řízení byl žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně nečinný a veškerá rozhodná tvrzení uvedl a důkazy označil až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V řízení před správním orgánem prvního stupně mu byly veškeré písemnosti výše uvedené doručovány na adresu jeho pobytu v ČR vedenou v CIS. Takovýto postup je plně v souladu s § 23 a 24 s. ř. Pokud se žalobce v místě svého hlášeného pobytu nezdržoval a chtěl se dozvědět o úředních písemnostech doručovaných mu v řízeních, jejichž je účastníkem, pak k tomu měl a mohl učinit vhodná opatření, např. si zřídit službu doručky (§ 34 odst. 1 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), nebo si zřídit datovou schránku (§ 3 zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů), kam by mu byl správní orgán povinen přednostně doručovat (§ 19 odst. 1 s. ř.) a k níž by měl přístup odkudkoli prostřednictvím internetu.
24. Uvedené však neznamená, že by žalovaná, jakožto odvolací správní orgán, nebyla povinna k těmto nově až v odvolacím řízení tvrzeným skutečnostem a navrženým důkazům přihlížet. Řízení v projednávané věci bylo zahájeno z moci úřední, jedná se tudíž o řízení, v němž je podle § 50 odst. 3 věty druhé s. ř. správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost (v daném případě vycestovat z území ČR po zrušení trvalého pobytu ve smyslu § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) uložena. Toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona *lex specialis*. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně skutkových tvrzení a návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně

dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu, tj. zásady koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2412/2011). Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu proto na řízení, v nyní projednávané věci nedopadá [srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, v němž Nejvyšší správní soud shodný závěr učinil právě v řízení o zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců].

25. Žalobci je přitom třeba přisvědčit, že závěr žalované, že se žalobce zdržoval mimo území států EU nepřetržitě od 23. 12. 2019 až do léta roku 2022 není v napadeném rozhodnutí řádně (ve smyslu výše citovaného § 68 odst. 3 věty první s. ř.) odůvodněn. První uvedené datum vychází z odletu žalobce registrovaného v systému NS – VIS. Jak na to správně poukazuje žalobce v tomto systému jsou registrovány pouze přílety na území ČR a odlety z něj, nezohledňuje tedy příjezdy a odjezdy pozemní cestou. Správní orgán se přitom nikterak nevypořádal s výpovědí žalobcovy matky v řízení o udělení povolení k trvalého pobytu, již měl k dispozici a v níž uváděla, že žalobce mimo území EU (do RF) odcestoval až začátkem roku 2020. Tato výpověď byla učiněna dne 7. 3. 2022, lze z ní tedy dovodit, že žalobce se mimo území EU zdržoval do uvedeného data, nikoli však později. Žalobci lze přitom přisvědčit i v tom, že jen z toho, že si nevyzvedl na adrese svého hlášeného pobytu zásilky zasílané mu v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, nelze dovodit, že se v té době zdržoval mimo území EU.
26. Žalovaná dále v přezkoumávaném rozhodnutí přesně neuvedla, u kterých konkrétních období má pobyt žalobce mimo území EU odůvodněný závažnými důvody. Jedná se přitom o závěr naprosto podstatný, neboť, jak na to opět správně poukazuje žalobce, podle konstantní soudní judikatury v takových obdobích zákonem tolerovaná doba pobytu nepřetržitých dvanácti měsíců neběží, tj. o tuto dobu se prodlužuje (srov. žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 8. 2015, č. j. 10 A 31/2015-38, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3299/2016 Sb.). Výslovně to žalovaná uvádí pouze u doby léčení v RF od 30. 1. 2021 do 1. 3. 2021. Pokud jde o vyhlášená období nouzového stavu, pak již není z přezkoumávaného rozhodnutí bez pochyb zřejmé, zda v nich žalovaná závažný důvod spatřuje, či nikoli a proč, stejně tak se nevypořádává s námitkou vznesenou v odvolání, že za takový závažný důvod by mělo být považováno i obecné doporučení k omezení cestování vydávané – jak je to obecně známo – lékařskými autoritami i státními orgány v počátečních obdobích pandemie covid-19, jež bylo spojeno i se značným omezením mezinárodní veřejné dopravy, zejména letecké. Vůbec se pak nevypořádala s námitkou vznesenou v odvolání, že závažným důvodem pro pobyt žalobce mimo území EU byl i výkon jeho pracovní činnosti na území RF, ačkoli „pracovní vyslání do zahraničí“ je jedním z v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců výslovně uváděných příkladů závažných důvodů odůvodňujících pobyt mimo území EU, přičemž žalobce k odvolání předložil výpisy z obchodního rejstříku a z veřejné části Živnostenského rejstříku, podle nichž je od 13. 6. 2018 jediným společníkem a jednatelem „X“, IČO: „X“, obchodní společnosti, jejímž oborem činnosti je mj. provozování kulturních, kulturně-vzdělávacích a zábavních zařízení, pořádání kulturních produkcí, zábav, výstav, veletrhů, přehlídek, prodejních a obdobných akcí, přičemž matka žalobce v již zmiňované výpovědi dne 7. 3. 2022 uvedla, že žalobce v RF věnoval práci ve stejném oboru činnosti, tj. práci v oblasti kultury a práci producentské.
27. V této souvislosti považuje soud za potřebné připomenout, jak konstantní judikatura chápe pojem závažných důvodů použitý zákonodárcem v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu

cizinců. „Smysl vykládaného ustanovení spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že zákonodárce nechtěl postavit cizince před volbu, při níž by cizinec musel volit buď mezi ztrátou povolení k trvalému pobytu, nebo setrváním v zahraničí nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, drží-li jej v zahraničí závažný důvod, pro který lze objektivně pochopit, že nehodlá či nemůže zahraničí opustit. Pojem „závažné důvody“ v rozebíraném ustanovení zcela jistě musí mít souvztažnost k cizinci, o jehož povolení k trvalému pobytu jde. Tuto souvztažnost však Nejvyšší správní soud chápe tak, že zde existuje určitá skutečnost (závažný důvod), která cizinci buď objektivně brání opustit zahraničí (např. povodeň), nebo která pro něj představuje svou povahou velmi silnou vnitřní motivaci setrvat v zahraničí nepřetržitě i po dobu překračující 12 měsíců“ (viz již citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 306/2014-50)

28. Důvodnou shledal soud i žalobní námitku, že se žalovaná náležitě nevypořádala s v žalobcově odvolání namítanou nepřiměřeností zásahu v podobě zrušení trvalého pobytu a uložení povinnosti vycestovat do soukromého a rodinného života žalobce. V tomto směru žalovaná v podstatě odkázala na obecné závěry správního orgánu prvního stupně poukazujíc na judikaturu reprezentovanou v napadeném rozhodnutí citovanými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu č. j. Azs 288/2016-30 a 9 AS 142/2012-21, podle níž – ve stručnosti shrnuto – zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy, pokud se cizinec, ochrany svých práv aktivně nedomáhá tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací takového rozhodnutí nepřiměřeně zasažena. Takováto argumentace mohla obstát v době rozhodování správního orgánu prvního stupně, neboť žalobce byl (nejen) v tomto směru v řízení před správním orgánem prvního stupně zcela nečinný. Nikoli však již v odvolacím řízení, neboť, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, „podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017“.

29. Jak již bylo výše (v odst. 22 tohoto odůvodnění) uvedeno, v posuzovaném správním řízení se neuplatnila koncentrace řízení, a žalovaná jakožto odvolací správní orgán tak byla povinna přihlížet i ke skutečnostem a důkazům uváděným žalobcem až v odvolání. V něm přitom žalobce konkrétně a podrobně popsal dopady, jaké by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu a uložení povinnosti vycestovat mělo do jeho soukromého života, a označil důkazy k prokázání takto doplněných tvrzení. S těmito konkrétně uváděnými a dokládanými skutečnostmi se žalovaná nikterak nevypořádala. Žalobcem namítané skutečnosti jsou přitom takového rázu, že z nich je patrné, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde. V této souvislosti je třeba poukázat na žalobcem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009-123, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „ve světle judikatury

Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) je pojem „soukromý život“ vykládán v širokém smyslu a nezahrnuje pouze nejbližší okolí jednotlivce, v němž žije, chápáno jako domov a rodina. Naopak ESLP do tohoto pojmu zahrnuje rovněž život, ve kterém se člověk rozvíjí a navazuje vztahy s jinými lidmi. S ohledem na právě předešlé se ESLP přiklonil k extenzivnímu výkladu citovaného ustanovení, které zahrnuje rovněž stránku obchodní a profesní, a to zvláště v případě, kdy jednotlivec vykonává svobodné povolání, neboť potom je práce součástí jeho soukromého života a není možné určit, do jaké míry v daném okamžiku pracuje či realizuje svůj soukromý život [k tomu srovnej zejména Niemietz proti Německu (stížnost č. 13710/88), ze dne 16. 12. 1992; Halford proti Spojenému království (stížnost č. 20605/92) ze dne 25. 6. 1997; všechna zde cit. rozhodnutí ESLP jsou dostupná na <http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/search.asp?skin=hudoc-en>]. Z již citované výpovědi matky žalobce plyne, že žalobce se se svou rodinou přistěhoval do ČR v roce 1995, tedy v době, kdy mu bylo 15 let, a od té doby zde pobýval až konce roku 2019, tj. 25 let. Již z toho, že délka jeho pobytu v ČR představuje větší část jeho života a že zde prožil formativní období dospívání, je patrné, že si musel vybudovat silnější vazby sociální i jiné k ČR nežli k zemi původu. Z téže výpovědi žalobcovy matky pak plyne, že v ČR žijí žalobcovy nejbližší – matka a babička, která nadto trpí závažným onemocněním – Alzheimerovou chorobou, pro kterou byla omezena ve svéprávnosti a je odkázána na péči své dcery (žalobcovy matky), a tyto skutečnosti jí, ale do značné míry i matce žalobce, která o ni pečuje, brání v cestování. Z téže výpovědi pak plyne, že se žalobce podílí na úhradě nákladů bydlení své matky a babičky v jeho družstevním bytě. Žalobce přitom důvodně poukazuje na to, že v současné době by rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu spojené s uložením povinnosti z území ČR vycestovat, a tedy se vrátit do RF jakožto země původu, pro žalobce fakticky znamenalo nemožnost dalšího osobního styku s matkou a babičkou.

Žalobci je totiž třeba přisvědčit, že dle nařízení vlády č. 200/2022 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech, ve znění pozdějších předpisů, vydaného podle § 1 zákona č. 175/2022 Sb., o dalších opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace a o změně dalších zákonů, je zásadně žádost o udělení oprávnění k pobytu na území ČR podaná na zastupitelském úřadu občanem RF nepřijatelná. Žalobce dále, jak již bylo řečeno, ve správním řízení předložil důkazy o tom, že – prostřednictvím obchodní společnosti, jejímž je jediným společníkem a jednatelem – v ČR podniká v oboru pořádání kulturních představení a jako producent. I pokračování v této činnosti by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce spojené s uložením povinnosti z území ČR vycestovat fakticky znemožnilo. Zajisté by takové rozhodnutí též přinejmenším ztížilo výkon jeho vlastnických práv k členskému podílu ve stavebním bytovém družstvu, zajišťující bydlení nejen jeho, ale i jeho matky a babičky. Bylo proto úkolem žalované, aby posoudila přiměřenost takovýchto zásahů do soukromého a rodinného života žalobce, této své povinnosti však nedostála.

30. Důvodnou shledal odvolací soud i žalobcovu námitku, že je třeba při rozhodování o zrušení jeho trvalého pobytu přihlídnout i k tomu, že mu hrozí v zemi jeho původu reálné nebezpečí nuceného odvodu na bojiště v rámci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.
31. Výše citovaná ustanovení čl. 2 a 3 Úmluvy, která je třeba – stejně jako její článek 8 – v souladu s čl. 10 Ústavy přímo aplikovat, „je třeba pod úhlem mezinárodněprávní zásady *non-refoulement*“ vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo

nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, bod 22 a tam citovanou judikaturu). Zásadu *non-refoulement* musí krajské soudy respektovat dokonce i nad rámec žalobních bodů a Nejvyšší správní soud nad rámec stížnostních bodů (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, body 22–23; usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014-59; nebo rozsudek ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 300/2018-23, bod 20; obdobně již citovaný nálezn sp. zn. III. ÚS 3997/19, bod 83). Platí tedy, že disponuje-li soud poznatky o tom, že u žalobce (stěžovatele) hrozí porušení zásady *non-refoulement*, přihlíží k tomu i bez námítky, z úřední povinnosti. Jak uvedl rozšířený senát v usnesení 7 Azs 79/2009-84, bodě 23, „poznatky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně.“ Je tak třeba přihlídnout k bezprecedentní situaci, která nastala v domovské zemi žalobce po vpádu jejích vojsk na Ukrajinu dne 24. 2. 2022. Během této vojenské agrese dochází nejen k páchání zločinů proti míru a lidskosti okupační armádou vůči Ukrajině a jejímu civilnímu obyvatelstvu, nýbrž i k masivnímu potírání mezinárodně garantovaných základních práv vlastního obyvatelstva orgány RF na jejím území a k vynucené účasti významné části jejích občanů na této útočné válce. ČR se přitom v reakci na zmíněnou vojenskou invazi připojila k celé řadě sankcí vůči RF a mnoha způsoby pomáhá Ukrajině při její obraně vůči agresorovi, takže je vnímána v domovské zemi stěžovatele jako nepřátelská země. Všechny tyto skutečnosti jsou obecně známé a společně se skutečností, že se žalobce zdržuje v ČR delší dobu a že je mužem ve věku 42 let, nelze považovat za zjevně nedůvodnou jeho obavu, že by mu po návratu do domovské země, tj. do RF, hrozil nucený odvod na bojiště na Ukrajině, a tím i skutečné nebezpečí vážné újmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2022, sp. zn. Azs 214/2022-41).

32. Soud tudíž uzavírá, že žalovaná se otázkou, jaká byla skutečná doba nepřetržitého pobytu žalobce mimo území států EU, která nebyla odůvodněna závažnými důvody, ani otázkou, zda v konkrétní žalobcově rodinné a osobní situaci – s přihlédnutím k mezinárodní situaci, jež vznikla v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk RF, a k opatřením a sankcím v této souvislosti ČR a EU vůči RF přijatým – nepředstavuje zrušení trvalého pobytu žalobce na území ČR spojené s uložením povinnosti toto území opustit, nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a v důsledku toho i porušení čl. 8 Úmluvy, nezabývala dostatečně a otázkou, zda takovéto rozhodnutí nepředstavuje porušení zásady *non-refoulement*, a tím i porušení čl. 2 a 3 Úmluvy, vůbec, čímž zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Zčásti též nesprávně posoudila rozhodné právní otázky. Soud proto napadené rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že se uvedené vady týkají i řízení před správním orgánem prvního stupně, soud za použití § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které napadenému rozhodnutí předcházelo, a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
33. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. V řízení byl plně úspěšný žalobce, soud mu proto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 23 734,50 Kč,

sestavajících ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a z nákladů právního zastoupení, které tvoří mimosmluvní odměna za 3 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání dne 8. 12. 2022 dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“)] po 3 100 Kč vypočtené z tarifní hodnoty 50 000 Kč podle § 7 bodu 5. za použití § 9 odst. 4 písm. d) a. t., a dále mimosmluvní odměna v poloviční výši (1 550 Kč) za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě [§ 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 a. t.], 4 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 a. t.), náhrada za 25 půlhodin času promeškaného při cestě k soudu a zpět po 100 Kč, náhrada za 21 % daň z přidané hodnoty, jejíž je žalobcův zástupce plátcem (§ 137 odst.

3 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.), z uvedené odměny a náhrad ve výši 3 055,50 Kč [0,21 x (3,5 x 3 100 + 4 x 300 + 25 x 100)], jízdné veřejnou dopravou v prokázané výši 1 386 Kč včetně daně z přidané hodnoty a náklady na ubytování v místě jednání soudu (které soud s ohledem na dopravní spojení a poměrně brzký začátek jednání v 8.30 hod. považuje za účelně vynaložené k uplatnění žalobcova práva) v prokázané výši 743 Kč včetně daně z přidané hodnoty.

35. Lhůtu k plnění určil odvolací soud jako základní třídenní počítanou od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.), neboť neshledal žádné skutečnosti, jež by odůvodňovaly stanovení lhůty delší nebo povolení splátek. Povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobce vyplývá z ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu však kasační stížnost přípustná není (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně Moravské náměstí 611/6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. prosince 2022

Mgr. Martin Pašek v. r.
předseda senátu